

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 210/05-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. novembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Alexandra Bröstla o sťažnosti PhDr. M. O., PhD., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 317/00 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo PhDr. M. O., PhD., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 317/00 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Martin p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 317/00 konal bez zbytočných prietáhov.

3. PhDr. M. O., PhD., p r i z n á v a finančné zadosťučinenie 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Martin je p o v i n n ý uhradiť PhDr. M. O., PhD., trovy právneho zastúpenia 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet advokáta JUDr. A. B., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. februára 2005 doručené podanie PhDr. M. O., PhD. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd a ľudských práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta zbytočné prietahy v konaní Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 317/00 (pôvodne ako PhDr. M. B. proti odporcovi Mgr. J. B.) o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že 24. júla 2000 podala okresnému súdu návrh na rozvod manželstva a na úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom. Okresný súd manželstvo rozviedol, deti zveril do výchovy a opatery sťažovateľke a odporcu zaviazal prispievať na výživu maloletých detí. Voči rozsudku v časti týkajúcej sa určenia výšky výživného a náhrady trov konania sa sťažovateľka odvolala.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 8 Co 850/01 rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu a zaviazal súd prvého stupňa riadne zistiť skutkový stav. Vec bola na okresnom súde pridelená opätovne pôvodnej sudkyňi. Okresný súd po troch rokoch (1. júla 2004) vyniesol rozsudok, ktorý bol vo výroku o výške výživného totožný s už zrušeným rozsudkom. Sťažovateľka proti tomuto rozsudku podala odvolanie, lebo

okresný súd nevzal do úvahy zmenu nákladov na výchovu detí. Krajský súd 28. októbra 2004 opäť zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o výživnom a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka 3. januára 2005 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní, na ktorú do 14. februára 2005 nedostala odpoveď.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vydal toto rozhodnutie:

„Okresný súd Martin v konaní sp. zn. 9 C 317/01 porušil právo sťažovateľky. Aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Právnomu zástupcovi sťažovateľky sa priznávajú trovy právneho zastúpenia vo výške 5.310,- Sk (2 x á 2.501,- Sk + 2 x RP á 150,- Sk podľa § 11 ods. 2 vyhl. 655/2004 Z. z.), ktoré žiadame zaslať na jeho účet...“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a keďže nezistil dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona, rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 210/05-17 zo 16. septembra 2005 o jej prijatí na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 5. októbra 2005 sťažovateľku a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a predsedu okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľky v odpovedi na výzvu oznámil ústavnému súdu listom z 12. októbra 2004 (doručeným ústavnému súdu 17. októbra 2005), že súhlasí s tým, aby sťažnosť bola prerokovaná bez ústneho pojednávania.

Podpredsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila takto:

«1) Ústavná sťažnosť sa týka namietaných prietáhov v konaní Okresného súdu Martin sp. zn. 9 C 317/00, ktoré konanie sa začalo dňa 24. 7. 2000 a doteraz nie je právoplatne skončené. Predmetom konania je rozvod manželstva a úprava práv a povinností k mal. deťom. Sťažovateľka vystupuje v konaní ako účastníčka konania na strane navrhovateľky.

2) Sťažovateľka využijúc právo podľa § 17 a nasl. zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v neskoršom znení podala sťažnosť na prietahy v konaní a tiež z iných dôvodov dňa 21. 1. 2005, ktoré riešila predsedníčka okresného súdu. V odpovedi na predmetnú sťažnosť, predsedníčka Okresného súdu konštatovala, že vo veci sa zo strany súdu v zásade konalo plynulo. Prietahy je možné konštatovať čiastočne čo do celkovej dĺžky časti konania týkajúceho sa výživného na mal. deti, teda s ohľadom na charakter tejto časti konania a potom v dobe od 31. 12. 2003 do 5. 5. 2004, ktorá zostala bez úkonu súdu a bola dlhšia než primeraná.

3) Vo veci boli vykonané tieto úkony

- 24. 7. 2000 – došiel návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na súd
- 14. 8. 2000 – určený termín pojednávania na 21. 9. 2000
- 21. 9. 2000 – pojednávanie odročené na 26. 10. 2000
- 6. 10. 2000 – dotaz na zamestnávateľa odporcu
- 24. 10. 2000 – oznámenie doplňujúcich údajov ohľadne odporcu
- 20. 10. 2000 – prípis navrhovateľky – doplnenie návrhu
- 26. 10. 2000 – vyhlásený rozsudok
- 7. 11. 2000 – oznámenie právnej zástupkyne navrhovateľky o zrušení plnej moci na zastupovanie
- 13. 11. 2000 – odvolanie navrhovateľky proti rozsudku (proti výroku o výživnom), rozsudok čo do rozvodu a zverenie detí do výchovy právoplatný dňa 21. 11. 2000

- 27. 11. 2000 – odvolanie doručené odporcovi
- 14. 12. 2000 – vyjadrenie odporcu k odvolaniu
- 15. 12. 2000 – vyjadrenie Okresného úradu – odboru sociálnych vecí k odvolaniu
- 28. 3. 2001 – spis zaslaný Krajskému súdu Žilina
- 10. 5. 2001 - Krajský súd Žilina vydal uznesenie, ktorým rozsudok okresného súdu v časti o určenie výživného na mal. deti a výroku o trovách konania bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie
- 21. 6. 2001 – spis došiel na Okresný súd Martin
- 2. 7. 2003 – určený termín pojednávania na 28. 8. 2003
- 26. 8. 2003 – bolo vydané uznesenie, ktorým súd nevyhovел návrhu na opravu odôvodnenia rozsudku
- 14. 7. 2003 – súdu došlo potvrdenie o prijme odporcu
- 27. 8. 2003 – ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní právnej zástupkyne navrhovateľky, pripojená plná moc právnej zástupkyne
- 28. 8. 2003 – pojednávanie odročené na 29. 10. 2003
- 4. 9. 2003 – zrušený termín pojednávania na 29. 10. 2003 z dôvodu, že spis má byť predložený na krajský súd na rozhodnutie o uznesení zo dňa 26. 8. 2003, vyžiadané ďalšie správy
- 17. 9. 2003 – štúdium spisu navrhovateľkou
- 6. 10. 2003 – došla správa z Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom ohľadne návrhu na úpravu styku s maloletými deťmi
- 7. 10. 2003 – spis predložený Krajskému súdu Žilina
- 13. 10. 2003 – spis došiel na krajský súd
- 10. 10. 2003 – súdu došlo stanovisko navrhovateľky spolu s prílohami
- 20. 10. 2003 – súdu došla správa z Okresného úradu, odbor sociálnych vecí Nové Mesto nad Váhom
- 21. 11. 2003 – rozhodnutie Krajského súdu Žilina, ktorým návrh na opravu dôvodov rozsudku Okresného súdu bol zamietnutý
- 19. 12. 2003 – spis sa vrátil na Okresný súd Martin
- 30. 12. 2003 – doručené rozhodnutie Krajského súdu Žilina
- 6. 5. 2004 – stanovený termín pojednávania na 30. 6. 2004

- 21. 5. 2004 – odporca doložil požadované doklady
- 15. 6. 2004 – odporca doplnil údaje vo veci
- 23. 6. 2004 – štúdium spisu navrhovateľkou
- 30. 6. 2004 – pojednávanie odročené na 1. 7. 2004 za účelom vyhlásenia rozsudku
- 1. 7. 2004 – vyhlásený rozsudok
- 21. 7. 2004 – štúdium spisu odporcom
- 19. 8. 2004 – odvolanie navrhovateľky proti rozsudku
- 23. 8. 2004 – odvolanie zaslané odporcovi
- 31. 8. 2004 – súdu došlo vyjadrenie odporcu
- 27. 9. 2004 – spis predložený Krajskému súdu Žilina
- 28. 10. 2004 – uznesenie Krajského súdu Žilina, ktorým rozsudok vo výroku o výživnom na maloleté deti bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie
- 29. 11. 2004 – spis došiel na Okresný súd Martin
- 18. 1. 2005 – vyžiadané správy na doplnenie dokazovania
- 10. 2. 2005 – 7. 3. 2005 – súdu doručované správy
- 4. 7. 2005 – urgencia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom o zapožičanie spisu 5 NcP 340/02 (pozn.: ide o opatrovnícku vec maloletých detí o úpravu styku s deťmi)
- 10. 8. 2005 – súdu doručené ospravedlnenie sťažovateľky z vážnych rodinných dôvodov
- 25. 8. 2005 – súdu doplnené údaje otcom
- 31. 8. 2005 – vytýčené pojednávanie odročené na neurčito s tým, že sťažovateľka (navrhovateľka) bude vypočutá dožiadaným súdom
- 18. 10. 2005 – výsluch sťažovateľky pred dožiadaným súdom
- 21. 10. 2005 – súdu vrátený spis z Okresného súdu Bratislava III.

4) Na základe chronológie úkonov uvedených v bode 3) tohto vyjadrenia konštatujem, že vo veci sa zo strany súdu v zásade konalo plynulo. Prietahy je možné konštatovať čiastočne čo do celkovej dĺžky časti konania týkajúceho sa výživného na maloleté deti, teda s ohľadom na charakter časti konania a potom v dobe od 31. 12. 2003 do 5. 5. 2004, ktorá zostala bez úkonu a bola dlhšia než primeraná. Či išlo o zbytočné prietahy v konaní, nech ustáli Ústavný súd Slovenskej republiky. Na celkovú dĺžku konania vplýva objektívna okolnosť a to nadmerná pracovná zaťaženosť zákonnej sudkyne, aj keď

súdu je známa ustálená judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné nie sú podstatné pre posúdenie toho, či nedošlo k neodôvodneným priet'ahom v konaní. Vplyv na dĺžku konania mali aj opakovane zrušené rozhodnutia okresného súdu odvolacím súdom. V oboch prípadoch išlo o záver odvolacieho súdu smerujúci k doplneniu dokazovania na zistenie skutkového stavu. Okrem časti, v ktorej je s'ťažnosť s'ťažovateľky opodstatnená, nemožno postup súdu, resp. zákonného sudcu vykonaný v súlade s právnymi závermi odvolacieho súdu hodnotiť ako „neodôvodnená nečinnosť“ a iný právny názor odvolacieho súdu ako „nekompetentnosť sudkyne“.

Po zhodnotení všetkých okolností prípadu a pre prípad zadosťučinenia Ústavným súdom považujeme za primeranú sumu nepresahujúcu 20.000,- Sk. O náhrade trov konania navrhujeme rozhodnúť podľa výsledku konania.»

Podpredsedníčka okresného súdu súhlasila s upustením od ústneho pojednávania.

II.

S'ťažovateľka sa svojou s'ťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 9 C 317/00.

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 61/98). Podľa názoru ústavného súdu k stavu právnej istoty účastníka konania dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu vo veci alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (II. ÚS 219/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so

svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného súdu vo veci sp. zn. 9 C 317/00 podľa uvedených kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v konaní vedenom na okresnom súde ide o určenie výživného na deti. Návrhy uvedeného typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a vychádzajúc zo spisového materiálu možno konštatovať, že vec nie je právne ani skutkovo zložitá.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania, ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľky zásadne neprispelo k zbytočným prietahom v označenom konaní, svoju neúčast' na poslednom pojednávaní ospravedlnila .

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietahom v súdnom konaní sp. zn. 9 C 317/00, bol postup okresného súdu. Z obsahu spisu zistil ústavný súd v zásade obdobné skutočnosti, ako uviedla podpredsedníčka okresného súdu.

Pôvodný návrh sťažovateľky na rozvod manželstva bol podaný na okresnom súde 24. júla 2000. Aj keď okresný súd v počiatočnom období vo veci konal, rozviedol manželstvo, a teda v tejto časti raz rozhodol vo veci samej, nemožno prehliadnuť skutočnosť, že jeho rozhodnutie v časti o určenie výživného na maloleté deti bolo dva razy zrušené rozhodnutím krajského súdu (10. mája 2001 a 28. októbra 2004) a vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v oboch prípadoch odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že okresný súd nevykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu (pričom ide o nesporové konanie, kde účastník nenesie žiadne dôkazné bremeno

a nemá ani dôkaznú povinnosť), ako aj tým, že zistené skutočnosti okresný súd nevyhodnotil. Ústavný súd konštatoval, že okresný súd aj v obdobiach, v ktorých vo veci konal, konal nesústredene a neefektívne, neriadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu.

- Podľa názoru ústavného súdu okresný súd bol navyše v troch obdobiach nečinný, a to
- v období od 21. júna 2001 do 2. júla 2003 [po zrušení rozsudku vo výroku o určení výživného na maloleté deti a vo výroku o trovách konania (nečinnosť v trvaní približne dvoch rokov)],
 - v období od 31. decembra 2003 do 5. mája 2004 (nečinnosť v trvaní 4 mesiacov),
 - v období od 18. januára 2005 do 4. júla 2005 (nečinnosť v trvaní viac ako 5 mesiacov).

Ústavný súd konštatoval, že nezistil existenciu zákonných prekážok, ktoré by bránili tomu, aby procesné úkony okresného súdu nemohli byť vykonané skôr, a to aj so zreteľom na doterajší priebeh konania.

Argument okresného súdu, že *„na celkovú dĺžku konania vplýva objektívna okolnosť a to nadmerná pracovná zaťaženosť zákonnej sudkyne“*, ústavný súd neakceptoval. V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Pretrvávajúci vysoký nápad vecí a v tejto súvislosti zaťaženosť sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti konštatoval, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 317/00, ktoré ani po viac ako piatich rokoch nie je právoplatne skončené, nečinnosťou okresného súdu v celkovej dĺžke viac ako dva a pol roka, ale aj neefektívnou činnosťou tohto súdu došlo k zbytočným

prieťahom v konaní, čím bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

1. V nadväznosti na rozhodnutie o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 9 C 317/00 konal bez zbytočných prieťahov.

2. Pretože ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 317/00 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho považoval za potrebné rozhodnúť aj o priznaní finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľka požadovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 100 000 Sk, pričom svoju žiadosť odôvodnila nasledovne:

„Z dôvodu niekoľkoročného trvania súdneho konania... nakoľko súd nepostupoval podľa zákona, konanie trvá štyri a pol roka bez akéhokoľvek postupu k meritórnemu rozhodnutiu vo veci, navrhovateľke vzniká škoda, resp. nemohla zabezpečiť v celom rozsahu potreby maloletých detí, vzhľadom na ich vek, zdravotný stav a celkové okolnosti prípadu, keď ako rozvedená zostala s dvojročnými dvojčatami... sama na materskej dovolenke a s minimálnym príjmom. V dôsledku nečinnosti súdu (a nekvalifikovanej činnosti súdu) sa navrhovateľka dlhodobo ocitáva v stave právnej neistoty, uplatňovanie a domáhanie sa práva ju už stálo veľa síl, času a konečne i nemalé finančné prostriedky... a pre neriešenie veci má psychické a iné problémy a nezhody, hlavne s odporcom (ďalšie súdne konanie o príspevok na výživu rozvedenej matke... a súdne konanie o úpravu styku s deťmi...).“

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajší priebeh a celkovú dĺžku konania okresného súdu, ktoré vykazovalo znaky zbytočných prietáhov, a zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu rozhodol, že sumu 30 000 Sk možno považovať za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré sťažovateľke vznikli v súvislosti s jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. A. B., ktoré vyčíslil sumou 5 302 Sk (päťtisícristodva slovenských korún) podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pričom vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Náhrada bola priznaná za dva úkony po 2 501 Sk a dvakrát režijný paušál 150 Sk.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2005